

„עכשיו אני מרגישה הרבה יותר טוב. מותר לי לאכול הכל, אפילו מלח. הבוקר נתתי 1900 סיסי שתן וזה טוב מאד, ואפילו ירדתי קילו וחצי במישקל. אני שוקלת עכשיו 25 קילו. לי זה לא משנה בכלל אם הכיליה היא של יהודי או ערבי. זה היה בן-אדם טוב שנתן לי את הכיליה. ככה אמרו לי במחלקה. לפני שהלכתי לי בית-חולים לא ידעתי בכלל מה זה יהודי. אני לא יודעת מה זה אש"ף. אף פעם לא

**..לא המין, הגזע
או הדת,
קובעים אצלנו
למי להשתיל***

שמעתי שמדברים על דבר כזה אצלנו בבית. מה שחשוב זה שכבר לא כואב לי. רק קצת ביד, אבל אני רוקמת הרבה ורואה מיקימאוס בטלוויזיה. בחדר השני שוכב בנאדם שהשתילו לו את הכיליה השנייה של התורם. אני מרגישה שהוא ואני כמו אחים.

**„אנחנו רופאים,
לא פוליטיקאים”***

ב דרך-כנל אנחנו לא מעדיפים חולה אחד ברשימה על אחר, ולא הגזע, המין או הדת קובעים אצלנו למי להשתיל, אלא מידת ההתאמה של הכיר ליה לחולה, ואת זה אנחנו קובעים לפי בדיקות מעבדה. כן טוען ד"ר פרידלנדר המטפל באמירה. „כאשר יש גופה בחדר-מיון לוקחים ממנה דם לבדיקות מעבדה. המעבדה קובעת אחרי כשש שעות מי הי מועמד המתאים להשתלה. במיקרה הזה היו לנו שני מועמדים מתאימים — אמרי רה ויוסי. אמירה היתה כדיאלוזה בשערי צדק. החיים של אנשים כאלה הם לא חיים. הם תלויים במכונה, שעושה את העבודה בשבילם. הם לא יכולים לנסוע רחוק או לתפקד בצורה נורמלית. וזה סבל עצום לבוא כמה פעמים בשבוע ולהתחבר אל הכיליה המלאכותית. לכן אנחנו שמחים על כל חולה שנמצא לו מתרים ושמתים כאשר ההשתלה מצליחה והכיליה נקלטת. „מה שאנשים בחוץ לא מבינים, זה שאנחנו מעדיפים את ההשתלות כאשר זה ילד או מיקרה חמור, או כאשר סוג הדם מת

מתנה לכתבת

היא עונה לסלפונים בעברית צחה, שאותה למדה במשך שהותה בתחנת-האחות הסמוכה לחדרה. אמירה מבלה הרבה מזמנה בתחנות-האחות הסמוכה לחדרה. ונתנה לה במתנה ציור שעליו רשטה בערבית: „אמירה למונירה.”

יצויין שמו, הוסיף: „הילדה האומללה הזאת, ששתלנו בה את הכיליה, לא שונה בעיני מאף חולה אחר. מי שרצה להדביק לילדה קטנה כל מיני אותות של משרתת פת"ח זה עניינו שלו. מעניין מה יקרה אם הוא יודקק להשתלת כיליה. או כבר ידבר אחרת. לפני שהגיעה אמירה לכאן ידעתי רק את שמה ושהיא המועמדת המת-אימה ביותר. זאת לא הערביה הראשונה שהושתלה אצלה כיליה. מעולם לא בדקתי אם למושתל שלי יש פיאות או כפיה, יתר על כן, אנחנו שומרים על שם התורם והמתרים כסוד רפואי, כדי שאחרי-כך לא יהיו לחולים ריגשות-אשמה או חששות. עד המיקרה הזה נשמר הסוד היטב. בשר בילי אין דבר יותר משמח מכך שהכיליה פועלת היטב ושהילדה הזאת, שכבר הרי בה זמן לא חייכה, שמחה ומבריא.”

אים, בלי שום מניעים פוליטיים מטר פשים. אנחנו רופאים, לא פוליטיקאים, ואם מישהו רוצה להחליט במדינה הזאת שלא צריך לספל פה בערבים, שיוציא על כך חוק בכנסת. אני לא מקבל פקודות מאף אחד, חוץ מראש המחלקה שלי.

סוד

ק ראתי בעיתונים שכאילו הילדה באה עם סיסמות של אש"ף. אלוהים אדירים, זאת ילדה בת 12. אולי באמת היא שמעה בבית דיבורים כאלה או אחרים, אבל האם אני, כרופא, צריך לקבוע לפני הניתוח שמפני שהילדה הזאת מזדהה עם אש"ף, אני לא אנתח אותה? זה אבסורד. רופא אחר מהמחלקה, שהעדיף שלא

הידהורים

כאשר שואלים את אמירה על מה היא חושבת, היא אומרת: „על בית-הספר.”

ריקמה במיטה מעסיקה את „המחבלת הקטנה” פרט לצפיה בטלוויזיה בסרטי מיקימאוס, קריאת שירה ערבית אצל ידידה מהחדר הסמוך — הידני והישראלי, שלו הושתלה הכליה השנייה של סלומה. **ביקור רופאים** דוקטור מיכאל פרידלנדר, ש מטפל באמירה במסירות, בא לבקרה כל בוקר ושואל לשלומה. „אין פה ילדים בגילי” מספרת אמירה, „אז כל הרופאים והאחיות הם החברים שלי עכשיו.”